

Юля: Ні, здається припізнали ся.

Скорик: Я ходив --- ну, ходив побачити свого осла. Може й ви схотілиб побачити?

Юля: Ні, ні! Не хочу мати нічого спільного з ослами!

Скорик: (пошкробав ся за ухом, по воли суне крісло ближше — говорить у бік): Хочу дійти до кінця, та.... забув цілу промову й ні словечка не згадаю. [В голос до Юлі]: Незнаю чому, але чу ю ся дуже погано.

Юля: Жаль мені вас! Я вже від довшого часу завважила у вас певну зміну. Чи се не хвороба серця?

Скорик: Те саме і я думаю. [у бік]: Я-б хотів, щоб то серце зовсім вже перестало бити. Млоїть щось, обморок мене не находить.

Юля: [глядить Скорикови прямо в лице]: Пане Скорик, що це ваше лице так кровю налило ся?

Скорик: Мені страх горячо стало.